

Maria Cabrera Callís (Girona, 1983) ha publicat *Jonàs* (Premi Amadeu Oller per a joves poetes inèdits, 2004) i *La matinada clara* (2010). Escriu poc, i a poc a poc, perquè no se li vessin els versos.

CANÇÓ DELS DIES DE CADA DIA

demà i la primavera
demà tres oceans
demà mar i muntanya
demà l'hivern sencer
vindré i farà pujada
vindré i tu no hi seràs
seré un grapat de lletres
que no saps pronunciar
vindré amb l'abecedari
i passaràs de llarg
seré un ramat de cabres
pujant pel camí ral
demà portes tancades
demà i els llençols bruts
vindré amb l'ombra molt llarga
vindré i no hi seràs tu
demà me'n vaig de casa
demà l'avern encès
demà seré trenc d'alba
em giro i ja no hi ets
demà la bèstia rara
i jo de cos present
demà muts i a la gàbia
demà noi re de re
demà farem conversa
beguts de cinc a set
demà serem persones
demà de cinc a set
demà seràs memòria
demà seràs ahir
i entre les meves fotos
un record que no hi és
passejo per la vora
del teu retrat lleuger
demà escampem la boira
demà noi re de re
demà serà l'albada
tu i jo de cos present
i a la cantonada
no hi ha cap bar obert
demà seràs la jungla

Maria Cabrera Callís

i jo un ullal ardent
demà tu fet de branques
i el meu cor fet de dents
demà ni amors ni odis
demà tu ja no hi ets
i a la cantonada
escombren els carrers.

De *La matinada clara*

GÈNIT I FIGURA

só cisterna só politja só poal d'aigua cansada
só
só la fura encadenada só·l mirar greu a l'albada
só
só·l quart ral de la butxaca só l'espona que·ns separa
só
só la mà que se'm forada só la tarda més antiga
só
só·l bou gras amb les esquelles só geneta sense brida
só
só la dona repetida só la mort de lluny que·t crida
só
só patriarca só fadrina só memòria esdentegada
só
só la santa maleïda só la baula rovellada só la ràbia quan
dispara
só
só·l grillar-se la patata só l'esquerda a la memòria só tubercle
só

gallina jove fot mal caldo	só
cop de gènit de les pedres	só
cap de creus xisclets de l'aire	só
revoltim de papallones	só
bugadera de les ones	só

revoltim de papallones	REVOLTÓ
bugadera de les ones	BUGIOT

De *La matinada clara*

Maria Cabrera Callís

L'ESTREMITAT DE LES DÀLIES

ens vam posar a fer temps: vàrem pastar-lo. el vam fer de la pena dels nens tots mudats el diumenge de rams, vam descordar-hi un vent molt fluix i el vam atiar curosament amb les mans. va ser l'inici d'un seguit de setmanes de feina: treballàvem esforçadament per no dir-nos res, un escuradents desmenjat penjant del precipici de la boca i tot l'avern dels mots que ens queia per terra. i de tant tocar-nos el buit, de tant fer-nos-el costella, ens vam escalfar com un vidre i ens vam dar la forma d'una llengua de foc: de la mida justa de l'esglai. la por se'ns va estendre pels camins de les venes, i les llenques de terra van sospirar per l'enèsim guaret i els fills morts en l'enèsima ràtzia. vam omplir un perol de nosaltres i l'aigua era fosca i espessa: et recordo remenant-la esforçadament amb un culler de fusta. entre el riure i la resina i la resina i el resignar no és tan llarga la distància, em vas dir: i ja tenies la boca plena només de la pena del tu, i ho vas dir just abans que se'ns llagués la mirada. l'alè dels boscos de nit se'ns va posar al clatell, i vam donar el pit a la fosca. la distància entre els camins s'espesseïa de ganes de fugir encara una distància més lluny, i ja no ens hi vàiem: totes les distàncies corrent amb xisclets de boira baixa i ocells sense rumb, i tu i jo incapaços de fer-nos d'ordre i fer-nos esbart i fugir-nos també. vam coure ferides a foc molt lent, i les vàrem llescar amb una ganiveta generosa, com qui talla un pa de xeixa: i ens les vam estendre pel tronc i les mans. pel sexe també, però diferent: però mineral. la saba íntima del mot solitud va dreçar una alzina altiva, i vam seure a la falda de l'ombra que feia, que ens convidava a esperar. un falciot amb el ventre ple d'ous secrets va venir a escalfar-se als nostres dits fets de branques, però ens va entendre la mirada carregada de vespre i això el va fer pondre: llavors vam covar durant mesos tres dubtes i un desig, com un mal atzar de les cartes. de les closques trencant-se no en vam poder parlar, que ja no hi érem, que no hi vam ser més, a dintre el nosaltres. però camí enllà, cadascú encimbellant-se en el seu jo, de cua d'ull vaig veure com ens seguia pels marges el primer estremiment de les dàlies.